

Dorota Rudnicka, Leon Jan Łuka

Czarnówko, pow. Lębork. Stanowisko 2

Informator Archeologiczny : badania 8, 121-122

1974

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

ciałopalne z okresu wpływów rzymskich. Warstwa kulturowa ma miąższość od 15 do 45 cm. Odsłonięto 15 budowli mieszkalnych kultury przeworskiej o różnych typach konstrukcji /zrębowych i słupowych/. Jeden z nich był zbudowany także w konstrukcji słupowo-plecionkowej. Dwa inne obiekty mogły być suszarniami na zboże, które przechowywano we wkopanych w ziemię spichlerzach /odkryto dwa takie spichlerze/. Pozostałe obiekty to jamy o różnym przeznaczeniu.

Oprócz naczyń /w tym wiele całych/ znaleziono glinianą grzechotkę, kawałek nieobrobionego bursztynu, kilka przęślików, fragmenty kilku żelaznych i brązowych zapinek, szpilę brązową, różnej wielkości noże żelazne, żelazne dłuto, szydło i szereg różnych okuć. W warstwie kulturowej znaleziono miedziany denar Marka Aureliusza /161-180/, a w jednym z budynków dwie przewiercone kości nadpiętowe /tzw. astragalusy/. Chronologia osady: późny okres lateński - Faza C2 okresu wpływów rzymskich.

Kilkanaście obiektów pochodzi z wczesnego średniowiecza /VIII-XII w./. Jest tu kilka obiektów mieszkalnych, dwie dobrze zachowane dziegiarnie i jamy zasobowe o różnym przeznaczeniu. W warstwie kulturowej znaleziono srebrny kolczyk.

Badania będą kontynuowane.

CZARNÓWKO   pow. Lębork
Stanowisko 2

Muzeum Archeologiczne
w Gdańsku

Badania prowadziła Dorota Rudnicka, przy konsultacji dr Leona Jana Łuki. Finansował WKZ w Gdańsku. Drugi sezon badań. Cmentarzysko z późnego okresu lateńskiego i wpływów rzymskich.

Badaniami objęty został obszar o powierzchni 55 m², na którym odkryto siedem grobów szkieletowych.

Ze względu na dość grubą warstwę humusu oraz intensywną i głęboką orkę, zarysy wkopów pod groby szkieletowe czytelne były dopiero na głębokości 60 cm. Groby były usytuowane w niewielkich odległościach od siebie. Wszystkie posiadały w rzucie poziomym kształt prostokątów, orientowanych na linii północ-południe, z niewielkim odchyleniem w kierunku zachodnim. Dwa jam grobowych znajdowały się na głębokościach od 85 do 180 cm. W większości wypadków szkielety uległy całkowitemu rozłożeniu, tylko w dwóch grobach nr 13 i 17 natrafiono na silnie zbutwiałe fragmenty kości - między innymi fragmenty czaszki, znajdujące się w północnej partii jamy grobowej.

Do najciekawszych należał pochówek nr 13, w którego północnej partii zarysu jamy grobowej uchwycony został wkop rabunkowy. Na uwagę zasługują również groby nr 14 i 15, które na głębokości 60 cm posiadały wspólny kolisty bruk kamienny.

Znalezione w grobach przedmioty - zapinki, bransolety, naczynia gliniane i ozdoby z brązu i srebra, pozwalają datować cmentarzysko na starszy okres wpływów rzymskich /II w.n.e./..

CZYŻÓW, pow. Bełchatów

patrz
okres halsztacki

DĘBCZYNO, pow. Białogard
Stanowisko 3

Katedra Archeologii Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu

Badania prowadził zespół pod kierownictwem mgr Czesława Strzyżewskiego i prof. dr. hab. Jana Żaka. Finansował: IHKM PAN i UAM w Poznaniu. Piąty sezon badań. Osada III-V w.

Kontynuowano prace wzdłuż linii wcześniejszych wykopów liczącej ponad 200 m /na osi zachód-wschód, przesuwając granicę wykopów w kierunku na północ od drogi polnej z Rogowa do Nawina. Stwierdzono poważne zmniejszenie się liczby obiektów w stosunku do lat ubiegłych.

Na terenie 2.400 m² odsłonięto 43 obiekty, w tym 1 półziemiankę mieszkalną, 2 piece gospodarcze, w tym jeden z konstrukcją kamienną, 13 jam, głównie spaleniskowych oraz 27 palenisk, jak również ślady po 157 słupach i 44 słabiej zaznaczonych płamach wchodzących w skład konstrukcji gospodarczych budowli naziemnych. Do najważniejszych obiektów należy półziemianka, której konstrukcja wspierała się na 9 słupach wewnętrznych oraz kilku zewnętrznych. W jej wypełnisku znaleziono fragmenty kilku naczyń szklanych, paciorki zdobione ornamentem mozaikowym głów ludzkich w hełmach, 2 zapinki z brązu, w tym jedną z 3 guzkami i srebrną płytką na nóżce, a drugą bardzo zdobioną, grot i fragmenty noży oraz innych przedmiotów żelaznych, liczne paciorki ze szkła, przęśliki oraz fragmenty naczyń glinianych.

Materiał ten pozwala na określenie chronologii półziemianki nr 22 w ramach V w., co potwierdza wcześniejszą sugestię w tej kwestii po odkryciu materiału ceramicznego zdobionego ornamentem stempelkowym w pobliżu półziemianki nr 1 /w 1970 r./. Obecnie można sądzić, że część wschodnia osady stanowi jej fragment chronologicznie najmłodszy, gdyż obiekty w części centralnej są datowane na III-IV w., a w zachodniej na IV w.

Badania będą kontynuowane.